

dette kunde formentlig allerede være sket i indeværende Rigsdagssamling, saafremt den højtærede Landbrugsminister havde taget fat paa Sagen i rette Tid og med fornøden Kraft. Allerede i Efteraaret — saa vidt jeg husker i September Maaned — skete der Henvendelse til den højtærede Landbrugsminister om at have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Spørgsmaal. Under Finanslovens første Behandling i Folketinget blev der fra flere af Folketingets Medlemmer rettet den samme Henvendelse til den højtærede Landbrugsminister. Saa vidt jeg erindrer, skete disse Henvendelser i Folketinget til den højtærede Minister ca. midt i Oktober Maaned under Finanslovens første Behandling. Men den højtærede Minister havde slet ingen Hast med at tage sig af denne Sag. Først ca. en Maaned efter — jeg antager i Slutningen af November Maaned — var den højtærede Minister kommet til det Resultat, at nu skulde han nedsætte en Kommission. Det forekommer mig, at naar der sker saadanne Henvendelser, som der skete til den højtærede Minister, med Anmodning om at tage sig af denne Sag saa hurtigt som muligt, saa er det ret mærkeligt, at den højtærede Minister skal have en hel Maaned for at bestemme sig til at nedsætte en Kommission. Der har altsaa slet ikke for den højtærede Minister været Tale om at skynde sig, og nu er det jo dog givet, at hvis det skulde lykkes at gennemføre noget paa dette Omraade paa en Tid, hvor det kunde siges at være forsvarligt, rigtigt og lovligt, saa skulde der have været handlet hurtigt. Denne Kommission begynder saa sit Arbejde, og jeg maa der gøre opmærksom paa, at Kommissionen udelukkende var sammensat af ministerielle Embedsmænd. Jeg kender jo adskillige af disse Kommissionsmedlemmer, jeg ved, at det er udmærkede og dygtige Folk, men paa den anden Side tror jeg dog ogsaa, at det maa staa klart, at naar en Kommission skal behandle et saadant Spørgsmaal og skal kunne komme til et tilfredsstillende Resultat, saa lader det sig ikke gøre alene ved at sammensætte en Kommission af ministerielle Embedsmænd. Det lader sig overhovedet ikke gøre ved at sammensætte en Kommission, bestaaende udelukkende af Jurister. Fejlen ved denne Kommission var, at der ikke ogsaa i den var praktiske Landmænd til at gøre deres Mening gældende. Havde der været det, er det dog muligt, at Kommissionen kunde være kommet til et noget andet Resultat. Det er min Opfattelse, at hvis vi skal naa,

hvad jeg haaber, vi skal, at faa fastsat andre Regler for Kapitelstakstens Fastsættelse, vil det kun kunne lykkes ved et Samarbejde mellem praktiske Landmænd og juridisk uddannede Folk. Kommissionen arbejdede saa sandsynligvis saa hurtigt, som det har været den muligt, og afgav en Betænkning den 11. Januar, som jo ikke gik i Retning af, at der skulde foretages nogen Forandring. Først den 27. Januar kom den højtærede Minister med et Lovforslag i Folketinget, som gik ud paa at forandre Kapitelstaksten for 1914. — Saaledes har denne Sags Gang været. Saaledes har den højtærede Minister fremmet den, efter at han i September Maaned blev gjort opmærksom paa, at her var et Spørgsmaal, som han burde have sin Opmærksomhed henvendt paa. Jeg kan ikke se rettere, end at den højtærede Minister, hvis han har villet have noget ud af Sagen, har forsømt at sætte tilstrækkelig Kraft ind paa at faa den fremmet. Derfor staar vi nu i det, som vi gør, staar paa en saadan Maade, at det efter vor Opfattelse er ganske umuligt at faa truffet andre Bestemmelser angaaende Kapitelstaksten for 1914. Jeg kan ikke tænke mig andet end, at den højtærede Minister i sine stille Timer maa ærgre sig over, at han ikke har taget sig bedre af denne Sag, end han har gjort.

Ændringsforslagene Nr. 5, 7 og 8 finder jeg ingen Anledning til at udtale mig nærmere om, idet jeg her kan henholde mig til de Udtalelser, den ærede Ordfører (Godskesen) fremsatte. Jeg kan i Tilslutning til den ærede Ordførers Udtalelser anbefale de tre Ændringsforslags Vedtagelse.

Jeppesen: Da Højre og Venstre er enige om at ville hindre Vedtagelsen af, hvad der er Lovforslagets Kærne, nemlig §§ 1 og 2, skal jeg kun udtale mig ganske kort om de Ændringsforslag, der er stillede til de øvrige Paragraffer. Jeg maa fra raade Ændringsforslaget til § 3 og Underændringsforslaget til Ændringsforslag Nr. 6. Hvad det sidste angaar, finder jeg det i højeste Grad uheldigt paa et Tidspunkt, hvor der paa saa mange andre Omraader er rig Anvendelse for Statens Midler, at yde et saa stort Tilskud til Tiendeyderne, ligesom jeg i al Almindelighed mener, at det er et højst forkasteligt Princip saaledes at yde Statsbidrag til rige og fattige i Flæng.

Hvad endelig den nye § 5 angaar, kan jeg ikke se rettere, end at et almindeligt Moratorium for en saa ringe Del af Ydel-